

MACA (1) *sb f*

Pierwsze a jasne, końcowe z tekstu nie oznaczającego ą.

sg [N maca. ◊ G mace. ◊ A macę.] ◊ I macą. ◊ [L macy, mac(e)j. ◊ pl N mace. ◊ G mac. ◊ A mace.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn), poza tym XVIII w. w innym znaczeniu.

Naczynie służące za miarkę do odmierzania ciał sypkich o objętości prawdopodobnie około ćwierci korca (z niem. Metze); amphora, cubus, semimedimnus, trimodium Cn: Vfuto też było ná rynku wielką kupę owfá/ przed Rzymfkim domem / w którą kupę Kfiążę Sáfkie Wyborcá koniem wfkoczył/ á macą frebfną [...] ludziom rozmierzał BielKron 331; [Spy owsa dawają z każdego prętu po macy 1 miary biecki, wirzchowaty; rachując mace 4 w korzec 1 LustrKrak I 129, 94, 95, 126; LustrSand 71, 73, 76, 77, 78; ŹródłaEkMalb II 5.

maca czego: Co pláci miará grochu/ mąki macę. Was gilt ein metze erbeys: metze mehl Wokabul 1539 Lv.]

ZZa